

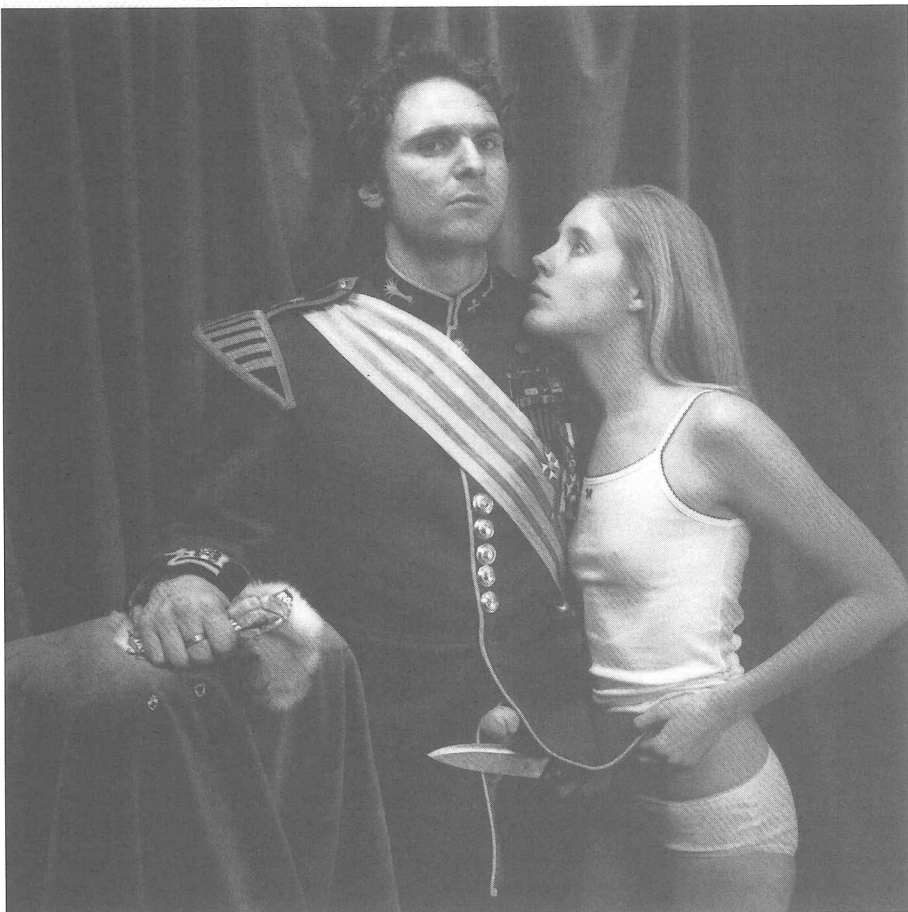
Pauwels: De missie is ook anders.

De Greef: Dat speelt zeker mee. Misschien bepaalt de missie wel de grootte?

Pauwels: Consolidatie is niet per definitie negatief. Het hangt ervan af waar je mee bezig bent. Wij waren blijkbaar bezig een aantal dingen systematisch vast te zetten, terwijl we nu alle peilers hebben weggehaald en we terug in open veld zitten, zodat we voortdurend kunnen kijken wat we doen, met wie, op welke manier, in welk soort structuur. Dat open veld is niet gestructureerd maar intern zijn wij dat wel.

De Greef: Een kunstenaar kan in vijftien jaar tijd een traject afleggen vanuit de marge naar het centrum. Ga je dan zeggen: omdat hij nu *mainstream* is, werk ik niet meer met hem? Wij hebben die vraag gesteld en wij zijn er wel mee doorgegaan, omdat we vonden dat de kunstenaars voor wie we gekozen hadden zich blijvend in vraag stelden. Anne Teresa De Keersmaeker heeft zelfs toen ze al in De Munt zat de dingen serieus in vraag gesteld. Een typisch voorbeeld voor zo'n traject is ook de weg van Lucas Vandervost: die kwam altijd met nieuwe vragen af. Dus in die zin gingen consolidering én vernieuwing voor ons hand in hand.

Pauwels: Gezien de missie die Victoria zich heeft gesteld, zou 'consolideren' in onze context neerkomen op amateurisme, waarmee ik bedoel: een gemakkelijheidsoplossing die niet terzake zou doen. Het is ons in Victoria immers te doen om 'beweging' en artistieke ontwikkeling, en wij gaan ervan uit dat een huis als het onze daar een actieve rol in moet spelen: ons artistiek project is bijgevolg voor een groot deel ook 'het huis' zelf, en artiesten zijn daarvoor bij ons per definitie 'passanten'. We zijn begonnen met drie kunstenaars: Alain Platel, Pol Hoste en Frank Theys. Het was dus een huis met 'een vaste groep'. Ik dacht dat dat inspirerend zou werken. Maar kunstenaars hebben terecht maar één bezorgdheid: hun eigen ding proberen te maken en een plek vinden waar ze dat kunnen doen. Alain Platel en Arne Siens hebben elkaar bij ons gevonden en werden het 'succesduo', maar wij wilden vooral beweging in het huis krijgen. Als je met mensen werkt die artistiek beslag leggen op het huis, dan blijft er weinig opening voor jonge mensen. Dat was ons probleem. Het gaat immers niet alleen om het maken van een productie; die voorstelling moet ook reizen en dat organiseren we ook zelf. Er bleef geen tijd meer over om nog een dialoog te voeren. We waren bezig een echt productiehuis te worden dat voorstellingen de wereld instuurt. We kregen daarop commentaar van de jonge mensen: je bent een productiehuis voor jongeren maar wij kunnen hier zelfs niet binnengeraken. Nu zoeken we een weg om heel veel mensen binnen

Wayn Storm – Wayn Traub (coproductie Time Festival, Stuc, Victoria / Koen Gisen)

te laten. We willen een andere structuur maken, waarin we hen aan het werk kunnen zetten, zodat ze zich kunnen ontwikkelen.

Festivals

De Greef: Het Kaaitheaterfestival moet je situeren in een periode waarin een aantal festivals zijn ontstaan. Het is schatplichtig aan het festival van Nancy, waar toen een generatie jonge theatermakers (uit de jaren '60-'70) samentroepen. Dat was een inspirerende plek; ze heeft model gestaan voor wat zich daarna op verschillende plaatsen in Europa heeft ontwikkeld. Het hoogtepunt lag ergens in het midden van de jaren '70. Jack Lang, de latere minister van Cultuur in Frankrijk, was in Nancy begonnen met een festival van studententheater. Het woord 'student' had toen een bijzondere betekenis. Er kwamen in dat studententheater nieuwe artistieke uitingen naar boven. In de Oostbloklanden herbergde het de beginnende oppositie tegen het regime; in Amerika was het verbonden met de beweging tegen de Vietnamoorlog. Gezelschappen als Bread and Puppet Theater of Teatro Campesino speelden in Nancy. Lang verzamelde dat soort creatieve uitingen van over de hele wereld in zijn festival. Het was een festival met allemaal jonge kunst: Franz Marijnen met zijn Camera Obscura, Theater Stu en Academia Ruchu uit Polen. Ik heb er La Cuadra de Sevilla gezien.

Zij maakten deel uit van de Spaanse tegencultuur; ik geloof zelfs dat ze in Spanje zelf niet mochten spelen: het was nog de tijd van het Franco-regime. In Nancy heb ik het idee gehaald om in Brussel een festival te organiseren. Op het eerste Kaaitheaterfestival waren drie groepen die ook Nancy hadden aangedaan: Die Rote Rübe, La Cuadra en Theater Stu. In heel Europa ontstonden toen gelijktijdig gelijkaardige initiatieven.

Brugge 2002 beschouw ik niet als een festival. Het is een cultureel jaar, waarin een aantal dingen gebeurt omwille van de stad, het moment, de opportuniteit. Dat is heel verschillend van zo'n Kaaitheaterfestival, dat een inhoudelijk gebald geheel wou zijn en dat een duiding meekreeg die het geheel van die tien dagen omvatte. Er werd theater getoond dat, zo schreef men, in België nog niet te zien was of waarvan wij alleen slechte voorbeelden kenden.

Vandaag is de definitie van een festival zo immens breed geworden, dat je inderdaad Brugge 2002 ook een festival zou kunnen noemen, maar voor mij moet een festival altijd iets gebalds hebben.

Pauwels: Voor ons is een festival vooral een instrument om dingen samen te brengen en aan een publiek te tonen, een moment waar je naartoe kan werken. Dat functioneert anders dan wanneer je die voorstellingen zou spreiden over een jaar. Het Victoriafestival is